

[Justitsministeren.]

betydning der i det konkrete tilfælde skal tillægges de meddelte oplysninger. Denne afgørelse træffes af vedkommende styrelse, og således må og skal det være.

Jeg må herefter fastslå, at politiets efterretningstjeneste under de skiftende regeringer har arbejdet efter samme hovedretningslinjer både med hensyn til almindelig efterforskning og med hensyn til registrering og benyttelse af kartoteker. Der er ikke i den nuværende regerings tid sket principielle ændringer på disse områder.

Jeg vil gerne i denne forbindelse i anledning af en række indlæg i dagspressen oplyse, at der ikke sker registrering af personer alene på grundlag af medlemskab af organisationer som Aldrig mere Krig, Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed, Atomkampagnen og Komiteen mod Romunionen, ligesom der selvsagt heller ikke i efterretningstjenesten sker registrering af militærnægtere, deltagere i atomprotestmarch eller homoseksuelle. Må jeg hertil føje, at det er en selvfølge, at der ved selve registreringen udvises den størst mulige forsigtighed.

Idet jeg på ny understreger, at efterretningstjenestens arbejdsform, herunder kartoteker, i hovedlinjerne har været kendt af folketinget, vil jeg udtrykke min forundring over, at det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen ved fremsættelsen af sit forslag til folketingsbeslutning taler om politistatsmetoder. Ingen kan være i tvivl om, at netop de partier, der har været med til at skabe lovgrundlaget for politiets efterretningstjeneste og har taget de skiftende justitsministres redegørelser for det arbejde, der udføres af politiets efterretningstjeneste, til efterretning, ikke er tilhængere af nogen form for politistat.

Jeg kunne måske på dette sted gentage, hvad daværende justitsminister Elmquist sagde under debatten i 1947 — det findes i Rigsdagstidende for 1946-47, folketingets forhandlinger, sp. 3193 —:

„Det arbejde, politiet udfører på dette område som på andre områder, udfører det, fordi det er dets pligt og i overensstemmelse med den til enhver tid siddende regerings direktiver. Det er af meget stor vigtighed for samfundet, at

dette arbejde udføres, og det må derfor forlanges af politiet, at det løser også denne del af sin opgave på forsvarlig måde. Politiet har selvfølgelig ingen selvstændig interesse i at befatte sig med politiske sager, men det har på dette som på andre områder pligt til at efterkomme enhver lovlig ordre fra regeringen.“

Når der således er fuld parlamentarisk dækning for det af politiet udførte arbejde, ser jeg ingen grund til nu at nedsætte et udvalg med så vidtgående opgaver som foreslået af forslagsstillerne.

Den historiske udvikling viser imidlertid, at efterretningstjenestens virksomhed, som naturligt er i et demokratisk land, ofte har givet anledning til drøftelse og en vis uro. Nu står udviklingen jo heller ikke stille på dette område, og jeg finder det derfor forståeligt, at problemet omkring efterretningstjenestens virksomhed på ny er taget op til debat. Jeg tror imidlertid ikke, nogen ansvarlig vil hævde, at udviklingen har skabt en sådan ny situation, at vi i modsætning til andre demokratiske lande skulle kunne undlade at have en efterretningstjeneste, der arbejder efter de hovedretningslinjer, jeg har nævnt. Det må vist være tilstrækkeligt her at erindre om de affærer, der netop i de sidste år har gjort et så dybt indtryk i Sverige og England, og hvor det spørgsmål, der har rejst sig i disse lande, netop har været om efterretningstjenestens effektivitet.

Det er imidlertid regeringens ønske at bidrage til at ophæve den uro, der i befolkningen har været i anledning af efterretningstjenestens arbejde. Det vidste forslagsstillerne, allerede inden de fremsatte deres forslag, idet jeg i spørgetiden den 29. januar i år ved besvarelsen af det ærede medlem hr. Holmbergs spørgsmål meddelte, at hele dette problem var genstand for overvejelse i regeringen.

Særlig for Grønlands vedkommende kan jeg oplyse, at regeringen mener, at den sikkerhedsmæssige situation nu ikke længere er anderledes dér end i det øvrige land, og herefter vil der alene blive indhentet personoplysninger fra efterretningstjenesten, hvor dette i det konkrete tilfælde skønnes at være nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde.

Regeringen overvejer, således som det er sket i Norge og Sverige, at oprette et